

Strandferðslan:

— Skyldar ikki okkum nakað

Landskassin eigur ikki pengar til góðar hjá Svend Otto Frederiksen, reiðara og skipara í Horsens.

Aktuelt skrivur leygardagin, at teir, sum eiga pengar í skipinum Kræn-wester hjá Svend Otto Frederiksen, bera ótta fyri at missa 200.000 kr.

Kræn-wester er gamli Teistin hjá Strandferðsl-

uni. Svend Otto Frederiksen keypti Teist-an í 1980 fyri stívliga 300.000 kr.

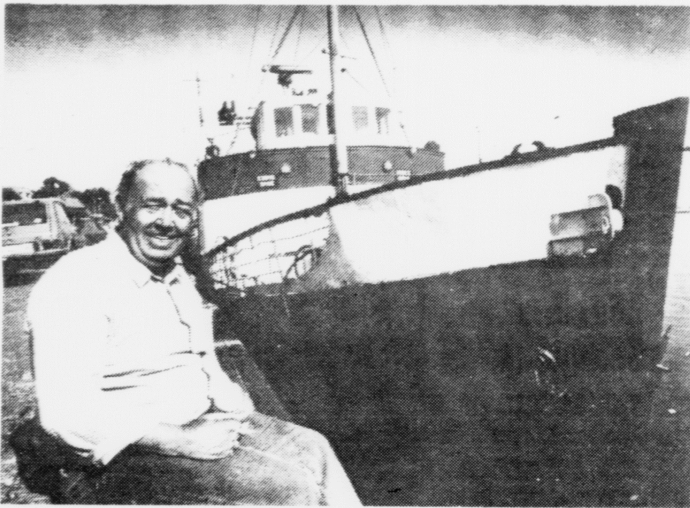
Men hann legði peng-arnar á bordið, tá hann kom eftir skipinum, upp-lýsir Jóhan Restorff Jacobsen, stjóri á Strand-ferðsluni fyri Sosialinum.

Tað hevur ikki gingist væl hjá Svend Otto Frede-

riksen. Á einari tvangs-auktión fyrr í summar mistu teir, sum áttu peng-ar í tveimum øðrum skip-um hjá honum, tilsamans 1,3 mill. kr.

Í síðstu viku noyddust teir, sum hava fíggað Kræn-wester, at gjalda tryggingina fyri skipið, 7.500 kr.

hd

Svend Otto Frederiksen við Kræn-wester (ex. Teistin, exex Bragd), sum nú er á góðari leið at enda á tvingsilsupphóði. (Mynd Aktuelt)

Komu inn vegna veður

Flakavirkið í Sørvági fekk 84 tons av fiski í síðstu viku. Trolararnir komu allir inn, tí tað var ikki fiskandi vegna veður.

Dalenni hevði 22 tons, Vesturleiki 39 og Vestsøki 20 tons. Opnir bátar av-reiddu trý tons í síðstu viku.

200 kr. fyri uruttan pinnar

Góðar 62.000 kr. vóru í kassanum, tá árliga auktionin í Havn endaði hósdagin. Sum vant vóru nógvir góðir og minni góðir lutir at bjóða uppá. Onkur hevur ivaleyst gjørt kvettið. Ein bilur til dæmis fór fyri 600 kr. Men eitt uruttan pinnar fyri 200 kr. er helst ikki nakað gott keyp. Ella hvør veit?

Pengarnir, sum komu inn fyri funnar lutir, sum ongin hevur saknað, fara í statskassan.

Pengarnar fyri tað, sum varð selt á tvingsilsupphóði, fáa kreditorar.

hd

Árne Olsen seksti

Í dag týsdagin 14. sep-tember 1982 fyllir Árne Olsen, yvirlækni á psykiatrisku deild á Lands-sjúkrahúsinum 60 ár.

Hann er føddur í Kunoy, men longu 11 ára gamal leitaði hann sær burtur at søkja sær viðari útbúgv-ing. Fyrst til Havnar í millumskúla og haðani niður á Sorø Akademi at taka formálsligt stu-dentsprógv. Hann læs til lækna á universitetinum í Keymannahavn undir krignum og búleikaðist m.a. eina tíð á Garði saman við mongum væl kendum føroyingum.

Heimafturkomin sum útbúgvinn lækni í seinna helmingi av fyrstiárunum starvaðist hann stutt skifti á Tuberklasana-toriinum, á Dronning Alexandrines hospital í Havn og í Klaksvík, til hann fyrst í fimtiárunum fór niður at eftirútbúgva seg til serfrøðing í neurologi og sálarsjúkum.

Har starvaðist Árne — sum tað krevst til slikt — innan ymsar sjúkrahús-deildir, og tá hann í 1967 var liðugur við sína fram-haldsútbúgvning og var virðkendur av danska heilsustovninum sum serfrøðingur í bæði psykiatri og neurologi kom hann heimaftur at taka við starvi sum yvirlækni á Statshospitalinum, sum tá var í gerð.

Soleiðis dupult serút-búgvinn — serlækni í bæði neurologi og psykiatri er mærlig kunnugt rættuliga sjáldsamt — var Árne væl fyri at taka við tí stóru av-bjóðing, sum lá í at slóða fyri, grunda, byggja upp og stjórna einum í Føroyum tá økendum heilsu-stovni, ætlaður at veita sálarlaga brekaðum føroy-ingum viðgerð og røkt á hædd við tað frægasta í grannalondum okkara.

Tað var eisini í hesum árum, at farið varð undir at gera tað møguligt at taka heim ein part av út-lagnum sálarsjúkum ella andveikum føroyingum og tryggja teimum sámuliga viðgerð og røkt í heim-landi sínum, og í hesum kravmikla virki hevur Árnasa lutur ikki ligið eftir.

Sjálvur havi eg so dánt havt høvi at eygleitt menningina innan hesi virkisøki meginpartin av tíðini, og eg má ásanna, at tað er ótrúligt, hvat hesin maður fyri sín part hevur fínið av skafti, og hóast eg ikki kenni meg heilt færan fyri at meta um sjálva arbeiðsdygdina, so veit eg, at Árne er nógur virdur av fólki, sum eru betri før fyri at meta um enn undir-ritaði.

Tá Árne fór undir at virka sum serlækni í 1967, fór virki hansara fram í einum litlum parti av tu-berkladeildini. Hann hevði tá bert eitt fólk afturat sær; tað var Tordis sum skrivaði fyri hann og stöð-ugt ger tað.

Í 1969 varð flutt niðan um vegin. Tá var hin fyrsta deildin, sum hýsti 20 sjúklingum, liðug. Og síðani vaks virksemd skjótt, tí longu í 1972 vóru allar fimm deildirnar stovnaðar við hvør sínum 20 sjúklingaplássum.

Ein av hesum hýsti 10 evnaveikum burturav. Seinni kom so eitt pensio-nat afturat fyri evnaveik og uppaftur seinni komu so veruligar deildir fyri evnaveik. Hóast and-veikradeildirnar nú ikki hoyra beinleiðis undir virkisøki yvirlæknans, hevur Árne alla tíðina havt áhuga og ikki so litið at gera við hesar.

Umframt alt hettar koma so skyldur yvir-læknans at siggja til sjúk-lingar á øðrum deildum (psyk. og neurol. tilsýn), sum sjálvsagt gjørdust serliga nógur, eftirsum maðurin umframt at vera serfrøðingur í heilum tveimum sergreinum ein stóran part av virkisárum sínum, hevur verið einsa-mallur serlækni í psyki-atrí.

At enda hevur Árne eisini havt orku til at veitt fólki, sum ikki eru innløgð, serlæknaviðtalur, eins og hansara partur at røkja tær undirvisingar-skyldur, sum náttúrliga fylgja við embætinum, ongantíð hava ligið eftir.

Við slikari arbeiðsbyrðu kundi ein borið ótta fyri, at maðurin gjørdist fak-idiot og sum so snævr-skygdur, men so er ikki við Árna.

Hann er virkin limur í skógfriðingarnevndini, í

Rotary, í Havnar dansifel-agi, hann er politiskt áhugaður, eins og hann í frílotunum ger heilt, heilt nógur av at lesa alt millum himmal og jorð, tó mest um fornmal, mentan og ættarsøgu.

Í tí dagliga arbeiðinum á deildini hevur Árne altið roynst hollur. Hann dugir væl at fara við sínum nú so mongu samstarvsfól-um. Hann hevur dirvi at vera opin og vakin fyri ný-hugsanum, torir at lita sínum arbeiðsfólki ábyrgd til, samtundis sum ein ongantíð ivast í hansara stuðli, vegleiðing og sam-ábyrgd, tá á stendur.

Sum deildarleiðari er hann góður við síni og tey ikki minni við hann.

Hóast nógur um at vera, tekur hann sær altið stundir til at kanna allar ivaspurningar gjølla, hann er fúsar at ráðgeva, veg-leiða ella bert prátta, tí altið hevur hann lisið okkurt forkunnugt, sum vert er at bera øðrum.

Hann dugir sera væl at umboða deildina annað-hvørt tað so er at taka imóti nýggjum starvsfól-um, tala við vitjandi starvsfelagar uttanfrá ella umboða føroyingar á jøvnum fæti uttanlanda.

Fáur ivast í, at síðani føroyingar fóru at taka við ábyrgd av sjálvri at stjórna alsamt fleiri av teimumv irkisøkjum, sum áður lógu í hondum út-lendinga, hava úrslitini í stóran mun staðið og fallið við, um nóg dugnalig og virkin fólk vóru til taks. Á Árnasa starvsøki hava føroyingar í hvussu er einki at skamma seg yvir. Hann hevur verið ótrúliga virkin og hollur.

Vit vilja øll somul á psykiatrisku deild ynskja tær hjartaliga til lukku, nú tú fert um tey seksti, ynskja tær nógur, nógur góð virkisár afturat við tøkki fyri tíðina higartil.

Árne Olsen er giftur Elisabeth úr Húsavík og eiga tey fyra vaksnar synir.

Eisini húska hansara eigur at fáa eina heilsan á hesum degi, tí onkustaðni fær maðurin hvíldina og orkuna frá til at inni sitt megnararbeiði.

Ey Jo